

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško v právní věci

žalobkyně: **Pondřa.cz, s. r. o.**, IČ: 27345246,
sídlem Bořivojova 878/35, 130 00 Praha 3,
zastoupená JUDr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 194/DS/2016,
JID: 10919/2016/KUUK/Ne,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 194/DS/2016, JID: 10919/2016/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „magistrát“) ze dne 30. 6. 2015, č. j. MM/OK/11145/15/R. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobkyni vinnou, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákonem o silničním provozu, a tím se dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy bylo automatizovaným technickým prostředkem Městské policie Ústí nad Labem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zjištěno, že dne 19. 12. 2014 v 18:56:19 hodin v křižovatce ulic U Nádraží – V Jirchářích, směr Předměstí v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič ve vozidle Audi, reg. zn. „X“, porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích tím, že se neřídil světelným signálem „Stůj“ a nezastavil vozidlo před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta 1 500 Kč a zároveň jí bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil též zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť se ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení, a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Poukázala na to, že z jiného spisu vedeného magistrátem mělo být známo, že označený řidič nemá v České republice povolený žádný druh pobytu, což magistrát vyhodnotil tak, že nemusí řidiče vůbec kontaktovat. Zdůraznila, že není rozhodné, zda se v případě řidiče jedná o občana České republiky nebo cizince bez povoleného pobytu, označený řidič nemusel mít povolen žádný druh pobytu, což ale neznamená, že bude mít z pohledu správních orgánů fakticky přestupkovou imunitu. Uvedla, že sdělila magistrátu totožnost řidiče, a legitimně tak očekávala, že magistrát řidiče předvolá k podání vysvětlení, popřípadě zahájí řízení o přestupku. Magistrát si mohl k podání vysvětlení předvolat žalobkyni jako provozovatelku vozidla, neboť byla ochotná magistrátu kdykoliv poskytnout další informace k osobě řidiče. Zdůraznila, že o tom, že magistrát její vyjádření k osobě řidiče neakceptoval, se dozvěděla až dne 27. 4. 2015, kdy magistrát zahájil řízení o jejím správním deliktu, čímž však již v danou chvíli neměla možnost předkládat důkazy na podporu svého tvrzení např. nájemní smlouvu s panem Y. Žalobkyně vnímala postup magistrátu jako účelový, neboť žalobkyně buď pravdivě uvedla, že jí provozované vozidlo v předmětnou dobu řídil pan Y., a magistrát tak měl vést přestupkové řízení s řidičem, nebo sdělila totožnost řidiče nepravdivě, a magistrát tak měl s žalobkyní vést řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Uvedla, že magistrát ve svém vyjádření k odvolání poznamenal, že pan Y. je smyšlenou osobou, a proto k žalobě přiložila kopii jeho cestovního pasu, který osvědčuje, že se jedná o skutečnou osobu.
3. Žalobkyně dále namítla provedení dokazování mimo ústní jednání a porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Žalobkyně u této námitky především argumentovala tím, že správní delikty spadají do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobkyně na podporu svého tvrzení poukázala na rozsudek zdejšího soudu č. j. 15 A 14/2015–35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 56/2014–35 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 139/2015–30, v nichž je jednoznačně vyslovena nutnost nařízení ústního jednání. Toto pochybení považovala žalobkyně za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupku nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. I pokud by magistrát zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobkyně a žalobkyně měla právo být vyrozuměna o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); v této souvislosti odkázala rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 51/2014–34. Dále poukázala na to, že ve spise absentuje jakýkoliv protokol o provedeném dokazování, a měla tak za to, že magistrát dokazování vůbec neprováděl, čímž jednal v rozporu s § 51 a násl. správního řádu.

4. Žalobkyně dále namítala promlčení jejího správního deliktu. Správní delikt musí vykazovat dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu znaky přestupku, ty však po uplynutí jednoleté lhůty již vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost.
5. Dále namítala, že se řidič vozidla nedopustil žádného přestupku, neboť ze značně nekvalitního výstupu z kamery UnicamREDLIGHT nelze zjistit, že vozidlo zachycené na fotografii je skutečně vozidlo žalobkyně. Doplnila, že vozidlo, které lze na nekvalitní fotografii ve spise považovat za její, jednoznačně stálo, když na semaforu svítila „červená“. Řidič vozidla se tak nedopustil přestupku, a tedy ani žalobkyně jako provozovatelka vozidla nemohla být uznána vinnou ze spáchání správního deliktu.

Vyjádření k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že magistrátu bylo Ministerstvem vnitra sděleno, že pan Y. byl z území České republiky vyhoštěn od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době není hlášen k pobytu v evidenci cizineckého informačního systému. Dále zdůraznil, že jmenovaná osoba mu je známa z úřední činnosti, a žalovanému je proto známo, že panu Y. nelze řádně doručovat. Konstatoval, že pan Y. je společností FLEET Control, s. r. o., zástupcem žalobkyně ve správním řízení, uváděn i ve správních řízeních vedených s provozovatelem vozidel u různých úřadů v jiných krajích, a tato osoba tak řídí ve stejné době různé typy vozidel v různých částech České republiky. Uvádění pana Y. jako řidiče vozidla je taktikou mající za cíl problematizovat a protahovat správní řízení.
7. Žalovaný k námitce, že magistrát žalobkyni jako provozovatelku vozidla nepředvolal k podání vysvětlení, a ta tak nemohla poskytnout další informace k osobě řidiče či neměla možnost předložit magistrátu další důkazy, uvedl, že po odložení přestupku magistrát vydal příkaz, proti němuž podala žalobkyně odpor, v němž se omezila pouze na žádost o sdělení oprávněné úřední osoby, aby mohla podat námitku podjatosti. Dále doplnil, že do datové schránky žalobkyně a jejího zástupce bylo dne 19. 5. 2015 doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, na které žalobkyně ani její zástupce nijak nereagovali. Žalobkyně se ani později do vydání rozhodnutí magistrátu nesnažila tento správní orgán nijak kontaktovat.
8. Žalovaný dále uvedl, že v předmětném řízení není nařízení ústního jednání povinné, jak plyne z § 49 odst. 1 správního řádu. Konstatoval, že magistrát ústní jednání nenařídil, ale práva žalobkyně byla zachována tím, že se mohla dostatečně vyjádřit k podkladům rozhodnutí v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobkyně ani její zástupce však této možnosti nevyužili. Pokud tedy žalobkyně tvrdila, že se nemohla vyjádřit k všem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prováděným důkazům, zkrátila se dle názoru žalovaného na svých právech sama svým přístupem.

9. Žalovaný dále konstatoval, že ze spisového materiálu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nanejvýš patrné, že vozidlo na červený signál, který svítil již delší dobu, nezastavilo, a to i vzhledem k časové ose, která je z fotografií jasně patrná. Dle žalovaného ani nebylo pochyb o tom, že vozidlo, jehož řidič se přestupku dopustil, bylo provozováno žalobkyní, když jak typ vozidla, tak registrační značka jsou zřetelně vidět.
10. Žalovaný rovněž poukázal na to, že dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle odst. 5 uvedeného ustanovení platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt žalobkyně proto nemůže být promlčen. Dále žalovaný poznamenal, že v tomto typu řízení dochází ke zneužívání práva při zastupování právě zástupcem žalobkyně ve správním řízení, společností FLEET Control, s. r. o. Na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 240/2015-58 a sp. zn. 1 As 188/2015.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 12. 1. 2015 od Městské policie Ústí nad Labem oznámení o podezření ze spáchání přestupku; k tomuto oznámení byly přiloženy 4 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Magistrát jí proto výzvou k úhradě ze dne 17. 3. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dnů k úhradě určené částky 1 500 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně prostřednictvím svého zástupce reagovala podáním ze dne 13. 4. 2015, v němž uvedl, že předmětné vozidlo řídil pan Y. Z dopisu Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2015 soud zjistil, že pan Y. byl z území České republiky vyhoštěn od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a že v současné době není dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Záznamem o odložení přestupku magistrát dne 15. 4. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Dne 27. 4. 2015 vydal magistrát příkaz č. j. MM/OK/PD./11145/2015/BerM. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 3. 5. 2015 odpor, v němž uvedla, že žádá o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení vznesení námitky podjatosti. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 5. 2015 byla žalobkyně informována o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu na 9. 6. 2015 v 10:00 hodin. Dne 30. 6. 2015 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MM/OK/11145/15/R. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které doplnila podáním ze dne 5. 8. 2015. Dne 20. 1. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 21. 1. 2016.

15. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť se ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení, a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Soud předesílá, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. Je tedy třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.
17. Soud zdůrazňuje, že správní orgány zjistily, že údajný řidič vozidla pan L. Y. byl v období od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 vyhoštěn z území České republiky a že v době spáchání přestupku nebyl dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu na území České republiky. Tuto skutečnost správní orgány též ověřily ze základního registru obyvatel, z něhož lze, jak uvedlo Ministerstvo vnitra ve své odpovědi na dotaz magistrátu ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu pana Y., získávat informace také k cizincům. Z toho je zřejmé, že tvrzení žalobkyně, že v době spáchání přestupku řídila její vozidlo výše uvedená osoba, je nevěrohodné, neboť ta nebyla na území České republiky hlášena k pobytu. Soud dále dodává, že žalobkyně neuvedla nic, čím by svoje tvrzení o tom, že pan Y. v předmětné době její vozidlo řídil, prokázala. Žalobkyně také nijak nedoložila, že pan Y. její vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. nájemní smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), a ani k této věci nic bližšího neuvedla (např. z jakého důvodu měl vozidlo žalobkyně k užívání či jaký vztah má žalobkyně k této osobě). Takový přístup žalobkyně jen dále znevěrohodňuje její tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě pan Y. Soud dále doplňuje, že mu je z úřední činnosti stejně jako správním orgánům známo (např. z řízení vedeného u zdejšího soudu vedeným pod sp. zn. 15 A 148/2015 nebo sp. zn. 15 A 47/2016, nebo z řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 112/2015), že pan Y. je nekontaktní a nelze mu doručovat na adresu uvedenou žalobkyní. S uvedenou osobou řidiče se pak setkal i Krajský soud v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 30 A 33/2016-41, citoval závěr správního orgánu o této osobě následovně: *„vzhledem k tomu, že řidiče L. Y. nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“* Uvedený soud k tomu to doplnil, *„že jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2009. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místu pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručky s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručky je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvního stupně, adresátem byl jmenovaný na adrese „X“. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.“* Krajský soud v Hradci Králové proto uzavřel, že sdělení osoby pana Y. jako řidiče vozidla bylo obstrukčním úkonem, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat; přičemž tato osoba byla uváděna opakovaně v různých řízeních.

18. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že postup žalobkyně, resp. jejího zástupce ve správním řízení – společnosti FLEET Control, s. r. o. – v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost této společnosti a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Osoba pana Y. je zjevně jako řidič uváděna opakovaně (mimo shora uvedených rozsudků srov. dále např. i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 31/2016-45). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, respektive jeho zmocněnec společnost FLEET Control, s. r. o., vždy uvede osobu pana Y. (cizince, jenž je zcela nekontaktní) jako osobu řidiče; zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše pak nelze vyčítat magistrátu, potažmo žalovanému, že neprováděli rozsáhlé pátrání po panu Y. Tyto obstrukční praktiky soud odmítá aprobovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Soud tedy po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl k závěru, že magistrát řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobkyní bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu. Jednání správních orgánů směřující ke zjištění totožnosti osoby řidiče bylo dostatečné pro účely § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Z výše popsanych důvodů považuje soud uvedenou námitku žalobkyně za nedůvodnou.
20. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobkyně stran nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nevyplyvá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitka žalobkyně je proto nedůvodná.
21. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán měl provést dokazování za její osobní účasti a že měla právo být vyrozuměna o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu. Soud k tomu vádí, že správní orgány v projednávané věci vycházely pouze z listinných podkladů a že žalobkyni umožnily, aby se mohla seznámit s podklady pro rozhodnutí, žalobkyně však této možnosti nevyužila. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, přitom platí, že *„správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.“* Ke stejnému závěru dospěl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015-61, v němž konstatoval, že *„při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, § 51 odst. 2 téhož zákona se neužije.“* Soud tedy shrnuje, že se nejedná o vadu řízení, pokud magistrát žalobkyni nevyrozuměl o provádění listinných důkazů mimo ústní jednání, neboť její práva byla zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.
22. Za nedůvodnou soud považuje i námitku promlčení správního deliktu žalobkyně. V dané věci je zřejmé, že k přestupkovému jednání došlo dne 19. 12. 2014. Předmětem správního řízení byl správní delikt právnické osoby podle § 125f odst. 1 silničního zákona. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Soud nepřehlédl, že ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právníce nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a rovněž i výše možné sankce. V § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je stanoveno, že *„ustanovení dosavadních zákonů o ... lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobkyni příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobkyně i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016–28). Lze tak konstatovat, že v daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl spáchán (spáchán byl dne 19. 12. 2014), odpovědnost žalobkyně by tedy zanikla až dne 19. 12. 2018, neboť v dané věci byla splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o zmíněném deliktu dozvěděl (§ 125e odst. 3 a § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).

23. Dále soud hodnotil námitku žalobkyně, že se řidič vozidla nedopustil žádného přestupku, neboť ze značně nekvalitního výstupu z kamery UnicamREDLIGHT nelze seznat, že vozidlo zachycené na fotografii je skutečně vozidlo žalobkyně. K tomu soud uvádí, že z fotografií založených ve správním spisu je bez jakýchkoli pochybností zjevné, že se uvedeného přestupku dopustil řidič s vozidlem bílé barvy tovární značky Audi, jenž mělo registrační značku „X“, jehož provozovatelem, jak plyne ze správního spisu, byla žalobkyně. Soud proto i tuto námitku žalobkyně považuje za zcela nedůvodnou.
24. Soud se dále zabýval poslední námitkou žalobkyně spočívající v tom, vozidlo, které lze na nekvalitní fotografii ve spise považovat za její, jednoznačně stálo, když na semaforu svítila „červená“. Soud se s touto námitkou neztotožňuje. Soud se naopak shoduje se správními orgány v tom, že z dokumentace přestupku není pochyb o tom, že řidič vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, se dopustil přestupku tím, že se neřídil světelným signálem „Stůj“ a nezastavil vozidlo před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Z fotografií je zřejmé, že světelný signál „Stůj“ na příslušném semaforu svítil již v čase 18:54:03 hodin a svítil i v 18:56:19 hodin, kdy řidič předmětného vozidla vjel kolem autobusové zástavky pruhem vyhrazeným pro autobusy do křižovatky, neboť na fotografii v tomto čase se nachází zadní kola vozidla žalobkyně na vodorovné dopravní značce „Příčná čára souvislá“, před kterou měl řidič na světelný signál „Stůj“ zastavit. I tuto námitku žalobkyně považuje soud za nedůvodnou.
25. Soud dále uvádí, že neprováděl v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování cestovním pasem pana Y. předloženým žalobkyní spolu se žalobou, neboť ze spisové dokumentace správních orgánů je zřejmé, že v případě pana Y. se nejedná o neexistující osobu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.